

Frankó Katalin

Mese a kis gyertyáról

- *Nagymama! Mesélj nekem!* – kuporodott kis Balázs a Nagymama ölébe, és várakozóan tekintett rá.
- *Miről meséljek?* – kérdezte Nagymama, mint mindig, amikor kisunokája mesét kért.
- *Valami szépet! Mesélj, valami szépet!* – helyezkedett el Balázs.
- *Meséljek az ablakban álló muskátliról, vagy az ágy alatt felejtett öreg papucsról, vagy a kicsi, fehér karácsonyi gyertyácskáról?*
- *A gyertyácskáról, arról mesélj!* – lelkesedett a kisunokája.
- *Rendben!* – egyezett bele a Nagymama.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy pici, fehér, karácsonyi gyertyácska. Ő legalább is annak tartotta magát, mert már évek óta a karácsonyi díszek között feküdt, várva az ünnepet, hogy ő is ott ragyoghasson a feldíszített fán.

Várta, de hiába!

Hiába várta, mert eddig minden évben az ünnep reggelén levették a polcról a dobozt, amelyben ő is feküdt, és körülötte minden díszet kivettek, letörölgettek, csak őt hagyták ott évről-évre.

- *Túl pici!* – mondták.

Ő pedig szomorúan, és picin, ott kuporgott a sötét dobozban, a szíve pedig majd megszakadt a nagy szomorúságtól.

Az ünnep végén aztán zsbongva tértek vissza a doboz-lakók, és csacsogva mesélték, milyen gyönyörű volt a karácsony színeivel, gyertyáival, mosolyával. Vele senki sem törődött. Igaz, tavaly karácsonykor már nem maradt egyedül. Egy törött szárnyú angyalkát is a dobozban hagytak, mert hogy csorba. Ő mesélte neki, hogy ne szomorkodjon, hogy itt hagyják, mert a gyertyák sosem térnek vissza. - Ezt nem értette igazán.

- *Sosem térnek vissza! Hova mehetnek?* – gondolkodott, és méginkább vágyott arra, hogy kikerüljön a dobozból.

Ismét közeledett a karácsony. A díszek izgatottan szépítkeztek, ő pedig szomorúan és ábrándozva üldögélt. Aztán különös dolog történt. Levették a dobozt, és csak a törött szárnyú angyalkát és őt vették ki belőle. Egy ráncos öreg kézbe tették, aki hálálkodva fogadta, és elvitte őket magával. Egy nyirkos, hideg szobába került, és egy pici, zöld fenyőre rakták fel óvatos kezek.

- *Milyen pici fa.* – súgta az angyal – *Nem ilyenhez vagyok szokva.*

A gyertya azonban boldog volt, mert tudta, végre ő is ünnepelheti a karácsonyt.

Este lett, és végre gyufa sercent, és meggyújtották. Lángja vidáman nyújtózott, és fényesen ragyogott. Gyerekek jöttek, ámulva nézték a fénylő fát. Énekeltek, nevettek és nagyon boldogok voltak. A szeretet melegítette be a szobát.

- *Még soha nem volt ilyen boldog karácsonyom* – súgta az angyalka átszellemülten. – *Milyen boldogok ezek a gyerekek! Hogy örülnek nekünk!* - A gyertya bólíntott, és érezte, ahogy lassan-lassan elfogy.

- *Soha nem térek vissza!* – gondolta akkor, de ez egyáltalán nem fájt, sőt, talán még boldogabb lett, mert tudta végre betöltötte hivatását: **ezért született, ezért élt, ezért várt, hogy most, itt,**

ezen a pici fán, fényt és meleget ragyogjon, mely visszafénylik a boldog emberek szemében...

- *Nagyon szép volt!* – mondta kis Balázs.

- *Örülök, hogy tetszett!* – mondta a Nagymama.

Balázs lassan lecsúszott Nagymama öléből, s indult játszani, az ajtóból azonban hirtelen visszafordult:

- *Azt hiszem idén egy díszet sem szabad a dobozban hagyni.* – mondta komolyan, és kiszaladt a szobából.